

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΣΑΥΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
Ημέρα Παναγύρεως 17 Ιουνίου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους στ'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες πιστῶς συνδράμωμεν, ἐν τῇ πανηγύρει, τοῦ σεπτοῦ
Ἀθλοφόρου, καὶ τούτων ἐγκωμίους ἀσματικοῖς, καὶ ἱεροῖς καταστέψωμεν, ἀποσοβοῦντα
δαιμόνων τὰς προσβολάς, καὶ παθήματα ἰώμενον. (Δίς)

Ὁ Ἀθλοφόρος Κυρίου ἔνδοξος Ἰσαυρος, διδάσκον ἐν σπηλαίῳ, τοὺς συναθλητᾶς ἕξι·
Φίλικα Περεγρίνον καὶ τοὺς λοιπούς, σὺν τῷ Ἑρμείᾳ φθεγγόμενος, πρὸς τὰ παρόντα μὴ
βλέπειν ὄντα φθαρτά, ἀλλ' ἐλπίζειν πρὸς τὰ μέλλοντα. (Δίς)

Ἰερωσύνη κοσμήσας πρότερον Ἄγιε, Θεὸς ὁ πρὸ αἰῶνων, σὲ ἐδόξασε Πάτερ, ὕστερον δὲ
πάλιν πανευλαβῶς, τῷ μαρτυρίῳ κατέστεψε· ὅθεν δυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν
τελούντων σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Ἡ παμμακάριστος ὄντος σὲ καθηγίασε, Τριάς ἡ παναγία, ἣν δυσώπει ἀπαύστως,
παράσχειν τοῖς σοῖς δούλοις ἀγιασμόν, καὶ παισμάτων τὴν λύτρωσιν, καὶ τῆς
μελλούσης κολάσεως καὶ πυρός, τοῦ αἰωνίου πάντας ῥύσασθαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἀνέτειλε σήμερον ὑπὲρ ἥλιον, ἡ πανέορτος μνήμη τοῦ Ἀθλοφόρου Ἰεροδιακόνου
Ἰσαύρου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας σελαγίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποδιώκουσα,
τῇ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δεῦτε οὖν ὧ φιλομάρτυρες συνελθόντες ἀσματικοῖς

ἐγκωμίους αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις, Ἀθηνῶν τὸ καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ ἀγαλλίαμα· χαίροις, ὁ τὰς τῶν τυράννων βασάνους μὴ πτοηθεὶς ἀλλὰ γενναίως ταύτας ὑπενεγκῶν· χαίροις, ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας, καὶ τὴν κάραν ἐκτμηθεὶς. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τοὺς τῆς νίκης στεφάνους ἀπολαβῶν· καθαρῶς ἐποπτεύεις Χριστὸν τὸν Κύριον, Ὃν ἰκέτευε Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης. Ἠσπάσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν· ἔνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦνει τὸν Δεσπότην, θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον. Ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΜΓ' 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἔαν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ

ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α'.

Ἀγῶνα καλὸν ἀγωνισάμενος, καὶ τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως τετελεκώς Ἱεροδιάκονε Ἰσαυρε, ἐν ὑψίστοις μετὰ τῶν ἄνω Ταγμάτων συνηριθμήθης· διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Ἀθηναίων, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα Ἰσαυρον τὸν πανένδοξον Ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν, ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων ἰάσεις καθορῶσα καὶ βλέπε καταράσσοντα, Ἀπολλωνίου τὸ θράσος καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε δόξα Σοι.

Ὁ αὐτός.

Τῇ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παρούσαν φαιδρύνομεν ἡμέρα, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ Μάρτυς Ἰσαυρος, καὶ γὰρ ταῖς τῶν τυράννων ἐπιφοραῖς, ἀνδρείως ἔλων πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἤλατο, καὶ τὰ νικητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενον· Τὸν Σωτῆρα δυσώπει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τὸν νοερὸν φωστήρα τῆς πίστεως, Ἰσαυρον τιμήσωμεν, ὅτι ἤλεγξε βασιλέα τὸν ἔχθιστον, καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβε τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τοῦ ἰάσθαι τὰς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἀθλητικὸν συστησάμενος στάδιον, κατὰ τῆς πλάνης ἠνδραγάθησας Ἰσαυρε, τῇ πυριφθόγγῳ γλώττῃ σου κατήσχυνας, Ἀπολλωνίου τὸν τύραννον· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορευὼν μακάριε, αἴτησαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἵπως ἴλεος γενήσεται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Ἐκραταιώθη ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς κατ' ἐχθρῶν, ὡς φωστὴρ κοσμικὸς ἐξαλάμπει ὁ εὐσθενῆς καὶ ἄριστος Ἀθλοφόρος, Ἰσαυρος ὁ ἔνδοξος· τοῦτου ἔκλινε τὰ νῶτα ἡ πονηρὰ φάλαγξ τῶν δαιμόνων, τοῦτον ἐξεπλάγησαν τύραννοι καὶ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ὀρῶντες τὸν ἀσώματον μετὰ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανεόρτων ἑορτὴν, καὶ κοσμικὴν χαρμονὴν ἐπιτελοῦσα· βοᾷ ὁ ἀσθενεῖα σαρκὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρόν, ταῖς πρεσβείαις Κύριε τοῦ Ἀθλοφόρου, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Βλέπε τὴν Ἐλισάβετ, πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην· Τὶ παραγέγονας πρὸς με, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου; σὺ Βασιλέα βαστάζεις, κἀγὼ στρατιώτην, σὺ τὸν νομοδότην, κἀγὼ τὸν νομοθέτην, σὺ τὸν Λόγον, κἀγὼ τὴν φωνήν, τὴν κηρύξασαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν.

Πόνοις συντριβόμενοι, καὶ κακουχίαις στενούμενοι, καὶ εἰρκτῆ συγκλειόμενοι, ξίφεσι κοπτόμενοι, καὶ βιαιοτάτῳ, θνήσκοντες θανάτῳ, οὐκ ἀπηρνήσασθε Χριστόν, οὐ τοῖς ξοάνοις σέβας ἐνείματε· διὸ καὶ ἠξιώθητε, τῆς οὐρανίου λαμπρότητος, δυσωποῦντες τὸν Κύριον, ὑπὲρ πάντων μακάριοι.

Στ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Ἰσαυρος ὁ ἔνδοξος, καὶ ὁ στερρὸς Ἰννοκέντιος, καὶ ὁ θεῖος Βασίλειος, Φῆλιξ ὁ θαυμάσιος, ὁ κλεινὸς Ἑρμείας, καὶ ὁ Περεγρῖνος, οἱ οὐρανῶσαντες τὴν γῆν, ταῖς τῶν θαυμάτων θεῖαις λαμπρότησι, πιστῶς μακαριζέσθωσαν, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντες, καὶ τὰ πάθη διώκοντες, τῶν ψυχῶν ὑμῶν πάντοτε.

Στ.: Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Κρήνη ἀναβλύζουσα, τῶν ἰαμάτων χαρίσματα, ἡ σορὸς ὑμῶν δέδεικται, ἐξ ἧς ἀρούμεθα, τῶν παθῶν ὑγείαν, καὶ τῶν νοσημάτων, τὴν παντελῆ ἀπαλλαγὴν, ἀνευφημοῦντες ὑμᾶς ἐκάστοτε, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλοι, τοῦ Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Εὐφραίνου τέρπου καὶ χόρευε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις· ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεφύη καρπὸς εὐκλεέστατος, ὁ πανένδοξος καὶ καλλίνικος Μάρτυς, Ἱεροδιάκονος Ἰσαυρος· τὰς γὰρ μηχανὰς τοῦ δεινοῦ τυράννου ἀνδρείως καταπατήσας, τοὺς τῆς νίκης στεφάνους ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο, κηρύξας τοῖς λαοῖς, σέβεσθαι καὶ προσκυνεῖν τὴν Τρισυπόστατον Θεότητα. Διὸ καὶ ἡμεῖς, ἐν παρρησίᾳ βοῶμεν, τῷ τοῦτον δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Λύει τοῦ Ζαχαρίου τὴν σιωπὴν, γεννηθεὶς ὁ Ἰωάννης· καὶ γὰρ οὐδὲ ἔπρεπε τὸν πατέρα σιωπᾶν, προελθούσης τῆς φωνῆς, ἀλλ' ὥσπερ ἀπιστηθεῖσαν, πρῶην τὴν γλῶτταν ἔδησεν, οὕτω φανερωθεῖσαν, δοῦναι τῷ πατρὶ τὴν ἐλευθερίαν, ᾧ καὶ εὐηγγελίσθη, καὶ ἐγεννήθη φωνὴ τοῦ Λόγου, καὶ φωτὸς Πρῶδρομος, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ὡς ἐννεάριθμον, τοῦ Λόγου σύνταγμα, ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας, κατετροπώσαντο, Ἰσαυρος Φήλιξ σὺν αὐτοῖς, Ἑρμείας καὶ Περεγρίνος, ἅμα Ἰννοκέντιος, Μανουὴλ καὶ Βασίλειος, Ἰσμαὴλ ὁ ἐνδοξος, καὶ Σαβὲλ ὁ μακάριος· διὸ καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, εὗρον ὡς Μάρτυρες Κυρίου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Βασίλειον διάδημα ἐστέφθη σῆ κορυφῇ, Ἰσαυρε μεγαλώνουμε τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ, Μαρτύρων συνόμιλε· σὺν γὰρ Ἀπολλωνίου, ἀπελέγξας μανίαν, ἔλαβες δὲ τὴν χάριν, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, Χριστὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρώτοπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς καλὸς στρατιώτης ἀνδραγαθῶν, τὴν ὀρφὴν καὶ τὸ θράσος τοῦ δυσμενοῦς, κατέβαλες Ἄγιε, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, μίαν σέβειν Τριάδα, Πατέρα προάναρχον, καὶ τὸν τοῦτου Λόγον, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν Βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, καὶ μίαν ἐνεργείαν, τὴν κρατούσαν τὰ σύμπαντα, καὶ σαφῶς διηθύνουσιν, ταύτην μὴ ἐλλίπτῃς, πρεσβεύει ἀεὶ τῶν πταισμάτων, δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη· τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεσις τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πρὸς τὸ στάδιον ὅτε ὁ Ἀθλητῆς, ἐπορεύου ἀθλῆσαι ὑπὲρ Χριστοῦ, Ἀγγέλων τὰ Τάγματα, ἀοράτως σε Ἰσαυρε, ἐδορυφόρος τότε, ὁμοῦ καὶ ἐνίσχυε, ἐνέδρας τῶν δαιμόνων ἀπάσας διώκοντα· ὅτε δὲ ἀνδρείως, ἀγωνίζεσθαι ἤρξω, δεινῶς τιρωσκόμενος, πολυτρόποις κολάσεσι, τότε νίκης τῶν ἀφθάρτων, πλέκειν ἤρξαντο στέφανον· ὃν μετὰ τὸ τέλος τῆς σῆς, διὰ ξίφους γενναίας ἀθλήσεως, ἀναδέδησαι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Δεσπότη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητῆς, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβὼν, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων Πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ἰλασμόν πταισμάτων αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κολάσεως τῆς ἐκεῖσε δεόμεθα, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι πᾶσι Κόρη ἄφεσιν, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι τῇ σκέπῃ σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν γενναιότητα, τῆς καρτερίας σου, καὶ τὸ ὑπέριμετρον, τὸ τῆς ἀνδρείας σου, ὁ δικαστῆς καταπλαγεῖς, ἐβόα τοῖς ὑπηρέταις· ποῖον κολαστήριον, προσαγάγω τῷ

Μάρτυρι, τῆδε ἀπεργάσωμαι, ἀπορῶ καὶ ἐκπλήττομαι· διὸ ἀποτμηθῆναι προστάτει, ξίφει τὴν κάραν σου Ἰσαυρε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνεΐας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στ.: Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Χαριστήριον ὠδὴν ἡ Ἐκκλησία, Ἰσαυρε Μάρτυς, πορφυρωμένη αἵμασι τοῖς σοῖς ἀναμέλπει σοι σοφέ, πανηγυρίζουσα.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Ἰσαυρε Μάρτυς, εὐμενῆς φάνηθί μοι.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις: Γρηγορίου.

Ἐλλείποντος τοῦ πρώτου Ρ, διὰ τῶν Ὡιδῶν τὸ ὀκτάριθμον.

Ὡιδὴ α' Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἰλέωσαι Μάρτυς τὸν εὐμενῆ, Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ἐλεῆσαί με καὶ δεινῆς, ἐπηρείας μάκαρ ῥύσασθαί με, τὸν προσφυγόντα πιστῶς ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Στενούμενος πταίσμασι χαλεποῖς, καὶ πλήθει κινδύνων, πιεζόμενος ἐκβοῶ· Ἰσαυρε θεόφρον πρόστηθί μου, τῆς συνεχούσης ἀνάγκης καὶ λύτρωσαι.

Ἀθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀνύστακτος φύλαξ, ἐχαρίσθης πόλει τῇ σῇ, γενοῦ δὲ καὶ σκέπη καὶ προστάτης, τῶν προσφυγόντων σοι ἔνδοξε, Ἰσαυρε.

Θεοτοκίον

Γυμνῶν ἀρετῶν με καταστολῆς, εὐρῶν ὁ Βελίαρ, βέλει ἔτρωσεν ἡδονῶν, ἢ τὸν ἰατρὸν Θεὸν τεκοῦσα, τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα.

Ὡιδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄνωθεν τοῖς δούλοις σου, τὴν σὴν βοήθειαν δώρησαι, σῶζων ἡμᾶς, πάσης ἐπηρείας, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ῥεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἢ σὴ σορὸς ἀναβρούουσα, παντοδαπά, παύει τῶν ἀνθρώπων, ἀρρωστήματα, Ἰσαυρε.

Τίμιος γεγένησαι, τὸ τοῦ Χριστοῦ τιμῶν ὄνομα· διὸ βοῶ· λύτρωσαί με πάσης, ἀτιμίας πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ἦνωται ὁ Κτίστης μου, ὑπερφυῶς ἐν σοὶ Δέσποινα, ὅλον ἐμέ, θέλων ἀναπλάσαι, διὰ σοῦ ὡς ἠυδόκησεν.

Κάθισμα Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖον φρόνημα, ἀνειλημμένοι, ᾧ ὑπέρμαχοι τοῦ Δυρραχίου, καὶ τοῦ Χριστοῦ ὀπλίται στερορόψυχοι, Ἀπολλωνίου τὸ θράσος καθείλετε, καὶ Τριποντίου τὸ σέβας ἠσχύνετε, νίκης ἔπαθλα, φαιδρῶς ἐκ Θεοῦδεξάμενοι, δωρεῖσθε τοῖς πιστοῖς παθῶν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

ᾨδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἦψωθεις ἀπονοία μου, ὀλισθήσας πάθεισι κατενήνεγμαί, ἔγειρόν με κατακείμενον, ἐν βυθῷ θεόφρον ἀπογνώσεως.

Σὲ πανένδοξε κέκτημαι, ἀσφαλῆ φρουρόν μου καὶ καταφύγιον, πρόστηθί μου μὴ παρίδης με, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως καὶ σῶσόν με.

Ἐν ὀδύνῃ καρδίας μου, τὸν ἐμὸν προστάτην σε τὸν θερμότατον, δυσωπῶ· Μὴ καταλίπης με, ἐχθρῶν ἐπηρείαις ἀπολλύμενον.

Θεοτοκίον

Γηγενῶν ἀκαταίσχυντε, σκέπη καὶ βοήθεια σύ μου πρόστηθι, καὶ παντοίας με ἐξάρπασον, συμφορᾶς Παρθένε τὸν οἰκέτην σου.

ᾨδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υἱὸς ὠφθης ἡμέρας, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου λάμπον φῶς ἄδυτον, δι' οὗ σκοτομήνη, τῆς ἀπάτης μειοῦται καὶ ἅπασι, δαδουχεῖται γνῶσις, θείου φωτός· διὸ βοῶ σοι· Φώτισόν με τὸν γνώμη τυφλώττοντα.

Μὴ παρίδης με Μάρτυς, πίστει σοι προστρέχοντα, μηδὲ ἀπόση με· γλώσση γὰρ
δολία, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦντές με φθέγγονται, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ ἀπολέσαι τὸν
σὸν δούλον, ἀλλὰ πρόφθασον σῶσόν με Ἄγιε.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, σὲ ἐπικαλοῦμαι τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντὶ με τόπῳ
καὶ καιρῷ διαφύλαξον Ἄγιε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐναντίων, τὸν εἰς σὲ τὴν
ἐπηρείας ἐλπίδα μου θέμενον.

Θεοτοκίον

Ὅλον ἐμὲ μορφοῦται, ἐκ σοῦ Ἀπειρογάμε Θεὸς ὁ πλάστης μου, ὃν αἰεὶ δυσώπει,
οἰκτιρῆσαι λαὸν ἀμαρτάνοντα, διασῶσαι κόσμον, δαιμονικῆς ἀπάσης βλάβης, τὸν εἰς
σὲ Θεοτόκε ἐλπίζοντα.

Ὡιδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοός μου τὰς ἐκτροπὰς θεραπεύσας, καὶ καρδίας μου τὰ πάθη θεόφρον, σωματικῶν,
ἀλγηδόνων μὲ ῥῦσαι, καὶ ἐπηρείας ἀπάσης καὶ θλίψεως, καὶ δεῖξόν με ταῖς σαῖς λιταῖς,
τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων ὑπέρτερον.

Ἦγίασέ σε ἀθλήσαντα Μάρτυς, ὁ πανάγιος Θεὸς ὃν δυσώπει, ἀγιασμόν, τοῖς σοῖς
δούλοις ἐκπέμψαι, καὶ φωτισμόν καὶ πταισμάτων τὴν λύτρωσιν· προστάτης γὰρ
παρὰ Θεοῦ, ἐχαρίσθης ἡμῖν ἀκαταίσχυντος.

Συνεῖναί με τὸν πολλὰ σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Μάρτυς, σὲ δυσωπῶ, τὸν
καλὸν μου προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοι ἄγιε, Ἰσαυρε. Γενήθητί μοι
βοηθός, καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Ῥανίσι τῆς σωστικῆς σου πρεσβείας, κατασβέσασα παθῶν μου τὴν φλόγα, τὰς
τοῦ νοός, ἐκτροπὰς σαῖς πρεσβείαις, ὑπεραγία Παρθένε θεράπευσον, καὶ κόπασον
τὸ χαλεπὸν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον πάναγνε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ Ἀθήνα σήμερον, περιχαρῶς ἐορτάζει, σὺν αὐτῇ δὲ ἅπασα, Ἀπολλωνία θαυμάζει,
λείψανα, τοῦ Ἀθλοφόρου ἐγκωμιάζει, ταῦτα δέ, μεγαλοφώνως φαιδρῶς κραυγάζει·
χαίροις φύλαξ σοῖς πατρίδος, Ἰσαυρε Μάρτυς, Χριστοῦ πανθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου Ἀθλητὴν, καὶ μέγαν στρατιώτην, καὶ φίλον τῆς Τριάδος καὶ μύστην τῶν
ἀρρήτων καὶ μιμητὴν τοῦ Ἰησοῦ· ἄσμασι ἐν πίστει συνελθόντες οἱ πιστοί, χαρμονικῶς
ὑμνήσωμεν, γεραίρονταις αὐτοῦ τὰ παλαίσματα καὶ τὰς ἀριστείας, τοὺς πόνους οὓς
ὑπέστη διὰ Χριστὸν τὸν παμβασιλέα, αἰτούμενοι τυχεῖν αὐτοῦ ταῖς πρεσβείαις, τῆς
ἀμείνονος ζωῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα οἱ χοροὶ εὐφραίνονται τῶν κραζόντων· χαίροις
φύλαξ σοῖς πατρίδος, Ἰσαυρε Μάρτυς, Χριστοῦ πανθαύμαστε.

Συναξάριον

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Ἀθλησις τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαύρου καὶ τῶν σὺν αὐτῶ Βασιλείου, Ἰννοκεντίου, Φίλικος, Ἑρμείου καὶ Περεγρίνου.

*Τμηθεὶς Ἰσαυρος σὺν συνάθλω πεντάδι,
σαύρας νοητῆς καρδίαν τέμνει μέσον.*

Ὁ Ἰσαυρος καὶ οἱ σὺν αὐτῶ ὤρμητο ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐξαναστάντες δὲ τῆς πατρίδος, ἔν τινι Σπηλαίῳ τῆς Ἀπολλωνία γενόμενοι, Φίλικι καὶ Περεγρίνῳ, καὶ Ἑρμείᾳ περιτυγχάνουσιν. Οὓς καὶ διδάσκοντος τοῦ Ἁγίου Ἰσαύρου μὴ πρὸς τὰ παρόντα ἐπτοεῖσθαι, οὗτοι ἔργοις τοὺς αὐτοῦ λόγους ἐπεβεβαίωσαν. Ἀποστρεφόμενοι γὰρ τὴν τῶν συγγενῶν ὀμίλιαν, πρὸς τῶ αὐτῶν Τριποντίῳ Ἐπάρχῳ διαβάλλονται· οὓς καὶ συλλαβῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀποστῆσαι μὴ δυνηθεῖς, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτμηθῆναι προστάττει. Ἰσαυρος δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ Διάκονος καὶ οἱ σὺν αὐτῶ, Ἀπολλωνίῳ τῶ υἱῷ Ἐπάρχῳ ἐκδίδονται. Ὑφ' οὗ πυρὶ καὶ ὕδατι δοκιμασθέντες, καὶ ἐν τῶ παραδόξως ἐκ τούτων ῥυσθῆναι, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς τὴν Χριστὸν μεταθέντες πίστιν, ὧν ἦσαν καὶ οἱ πρῶτοι τῆς πόλεως, Ροῦφος, καὶ Ρουφίνος οἱ αὐτάδελφοι, τελευταῖον τὴν ἀπόφασιν δεξάμενοι, τέμνονται τὰς κεφαλὰς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἀνταδέλφων Μαρτύρων Μανουήλ, Σαβέλ, καὶ Ἰσμαήλ, ἀθλησάντων ἐν ἔτει Σωτηρίῳ 362ῳ.

*Σαβέλ, Μανουήλ, Ἰσμαήλ, Πέρσαι γένος,
τὸ δ' ἀξίωμα, Μάρτυρες διὰ ξίφους.*

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος, ἀποσταλέντες παρὰ τοῦ Βασιλέως Περσῶν Βαλτάνου [παρ' ἄλλοις Ἀλαμουνδάρου] καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην βραβεύοντες, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ὦν θύοντα τοῖς εἰδώλοις πέραν ἐν Χαλκηδόνι θεασάμενοι, καὶ πολλοὺς τῆ αὐτοῦ πλάνη καθυπαγομένους, αὐτοὶ ὑπάρχοντες θεοσεβεῖς, καὶ τῶ Χριστῷ λατρεύοντες ὠλοφύροντο, καὶ τὸν Χριστὸν καθικετεύον, διαφυλαχθῆναι αὐτοὺς τῆ πίστει τῆ εἰς Αὐτὸν, καὶ μὴ κοινωνῆσαι τῆ πλάνη τῶν εἰδωλολατρῶν. Γνωσθέντες δὲ καὶ ἀχθέντες τῶ δυσσεβεῖ Ἰουλιανῷ, τύπτονται, καὶ ἦλοις περονῶνται τοὺς ἀστραγάλους, καὶ λαμπάσι πυρὸς τὰς μασχάλας καταφλέγονται· καὶ ταῦτα μὲν κοινῇ. Ἰδία δὲ ὁ Ἅγιος Μανουήλ ὑποσχέσεις δεξάμενος παρὰ τοῦ μικροῦ Βασιλέως Ἰουλιανοῦ καὶ παραινέσεις, καὶ μὴ πεισθεὶς θυσίαν προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις, καθηλοῦται τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀμφοτέρω τὰ νῶτα, καὶ καλάμοις εἰλιθεὶς κατασφίγγεται, καὶ ἑτέροις ὀξέσι κατακεντᾶται βέλεσι, καὶ οὕτως ἅμα τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ Σαβέλ καὶ Ἰσμαήλ, ἐν τῶ πρὸς Θράκην τείχει, τῶ ἐπιλεγομένῳ Κωνσταντίνου, ἐν τόπῳ κρημνώδει ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ὑπατίου τοῦ ἐν Ρουφιαναῖς.

*Κεῖται θαλάσσης Ὑπάτιος πλησίον,
ὃς ὑπακούει σὺν Θεοῦ φίλοις ἄνω.*

Πατρὶς ὑπῆρχε Φρυγία· καὶ γονεῖς θεοσεβεῖς ἐπὶ τῶν χρόνων Ὀνωρίου, καὶ Ἀρκαδίου τῶν Βασιλέων. Γράμματα δὲ ἱκανὰ παιδευθεὶς, καὶ τὸν ὀκτωκαιδέκατον χρόνον πληρώσας, πάντα καταλιπὼν, τὸν μονήρη βίον ὑπέδου· καὶ πάσῃ ἀρετῇ κοσμηθεὶς, τὴν τοῦ πρεσβυτέρου χειροτονίαν δέχεται· καὶ πληρώσας τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον, μακαρίως ἀνεπαύσατο. Ὅποσα δὲ δι' αὐτοῦ θαύματα τελοῦνται, ἀδύνατον γράψαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλονείδου, ἐπισκόπου Κουρίου.

Ὁ Φιλονείδης θυσίαν τὸ πρὶν φέρων,

Φέρει ἑαυτὸν σωφροσύνης θυσίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει τ' [300], ἀποκλεισμένος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ μέσα εἰς φυλακὴν διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν, μαζί μὲ τοὺς Ἁγίους Ἀριστοκλῆν, Δημητρίανόν, καὶ Ἀθανάσιον τὸν Ἀναγνώστην. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ἐτελειώθησαν μὲ τὸ μαρτύριον, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἐξέδωκε δόγμα ὁ μιὰρὸς Διοκλητιανός, ἵνα οἱ ἄσωτοι καὶ ἀκόλαστοι Ἕλληνες βιάζουσι τοὺς χριστιανούς, εἰς τὸ νὰ μολύνουσι αὐτοὺς μὲ τὴν φθορὰ τῶν σωμάτων τοῦς. Τοῦτο δὲ τὸ διαβολικὸν δόγμα μαθῶν ὁ Ἅγιος Φιλονείδης, καὶ μὴ θέλωντας νὰ μολυνθῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀπὸ τοῦς ἀσεβεῖς, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν τόπον, καὶ δέσας τὴν κεφαλὴν τοῦ, καὶ τὸ πρόσωπόν τοῦ σκεπάσας μὲ τὸ ρούχον τοῦ, ἔκλινε τὰ γόνατά τοῦ εἰς προσευχῆν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπροσευχῆθη ὥρα πολλήν, ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κάτω ὄρθιον, πρὸ τοῦ δὲ τὸ σῶμα νὰ καταβῇ κάτω, ἐν τῷ μεταξύ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἐπεριπάτουσι δύο ἄνθρωποι πρὸ πολλοῦ διαστήματος τῆς πόλεως. Εἰς τούτους λοιπὸν ἐφάνη ὁ Ἅγιος οὗτος Φιλονείδης τρέχοντας γυμνὸς ἔμπροσθέν τοῦς, καὶ φορῶν μὲν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀλειμμένος δὲ ὦν μὲ μύρα εὐώδη, ὅστις κρατῶν κλάδον βαΐων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ, ἔλεγεν: Εὐχαριστῶ Σοι, Χριστέ μου, ὅτι ἐν Σοὶ νενίκηκα. Σὺ γὰρ ἀπὸ τὴν ἐπίγειον πόρταν, μὲ ἀνεβίβασες εἰς τὴν πόρταν τῶν Οὐρανῶν. Ὄταν δὲ οἱ περιπατοῦντες ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἔφθασαν κοντὰ εἰς τὴν πόλιν, τότε ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ αὐτοῦς ὁ Ἅγιος. Ὄθεν ἐλθόντες εἰς τὸν τόπον ἐκείνον, ὅπου ἔπεσε τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος, ἐγνώρισαν, πως αὐτὸ ἦτον ἐκείνου τοῦ ἰδίου, ὅπου ἐφάνη αὐτοῖς εἰς τὸν δρόμον. Μετὰ ταῦτα ἐπήραν οἱ Ἕλληνες τὸ λείψανον, καὶ βαλόντες αὐτὸ μέσα εἰς ἕνα σάκκον, τὸ ἐβύθισαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἡ θάλασσα παρευθὺς ἐταράχθη, καὶ τὸ ἔρριψεν ἔξω. Ὑστερον δὲ εὐρόντες τὸ τίμιον λείψανον μερικοὶ Χριστιανοὶ, ἐνταφίασαν αὐτό.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ, ὁ ἀναχωρητής, ψάλλων τελειοῦται

Θεῖος σὺ κύκνος, Ἰωσήφ ἐν τῷ τέλει,

θνήσκων μετ' ὠδῆς, ὡς κύκνους θνήσκειν λόγος.

Περὶ τοῦ Ὀσίου τοῦτου Ἰωσήφ γράφει ὁ Εὐεγετινὸς ἐν σελ. 697, ὅτι ἦτον ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἀνθρωπαρέσκειαν καὶ κενοδοξίαν. Ἐπήγε γὰρ φησί, μίαν φορὰν εἰς αὐτὸν ὁ ἱερεὺς Εὐλόγιος, ὅστις ἔτρωγεν εἰς δύο ἡμέρας μίαν φορὰν. Πολλαῖς φοραῖς δὲ, ἔτρωγε καὶ μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα. Ἐπήγε δὲ, ἐλπίζοντας, ὅτι θέλει εὔρη περισσοτέραν σκληραγωγίαν εἰς αὐτὸν. Ὁ δὲ Ἰωσήφ δεχθεὶς αὐτὸν μετὰ χαράς, ἐπρόσταξεν τὸν μαθητὴν τοῦ καὶ ἠτοίμασε κάποιαν παρηγορίαν φαγητοῦ. Ὄταν δὲ ἐκάθισαν νὰ φάγουν, εἶπον οἱ μαθηταὶ τοῦ Εὐλογίου· ὁ ἱερεὺς δὲν τρώγει ἄλλον τι, εἰ μὴ ψωμί καὶ ἄλας. Ὁ δὲ Ἀββὰς Ἰωσήφ σιωπῶντας, ἔτρωγεν. Ἐμεινε δὲ ὁ Εὐλόγιος ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, καὶ δὲν ἤκουσε νὰ ψάλῃ ἢ νὰ προσευχηθῇ ὁ Ἰωσήφ, ἢ κανέναν ἀπὸ τοὺς μαθητάς τοῦ, [κρυπτὴ γὰρ καὶ νοερὰ ἦτον ἡ ἐργασία καὶ προσευχὴ τῶν]. Ὄθεν ἀνεχώρησεν ὁ Εὐλόγιος μὲ τοὺς μαθητάς τοῦ, χωρὶς νὰ ὠφεληθῇ.

Ἐπειδὴ δὲ ἔγινεν σκότος κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, πλανηθέντες εἰς τὸν δρόμον, ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὸν Ὅσιον Ἰωσήφ. Πρὸ τοῦ δὲ ἀκόμη νὰ χτυπήσουσι τὴν πόρτα, ἤκουσαν ἔξωθεν ὅπου ἔψαλλεν ὁ Ἰωσήφ μὲ τοὺς μαθητάς τοῦ. Εὐθὺς λοιπὸν ὅπου ἐκτύπησαν τὴν θύραν, ἤκουσεν ὁ Ἰωσήφ, καὶ παρευθὺς ἔπαυσεν τὴν ψαλμωδίαν. Διψήσαντος δὲ

τοῦ Εὐλόγιου ἀπὸ τὸ καῦμα, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς μαθητῆς τοῦ Ἰωσήφ νερόν, μεμιγμένον με νερὸ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ποταμοῦ. Ὅθεν ἀκολούθως ἦτον τόσον πικρόν, ὅπου ὁ Εὐλόγιος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ πῖη. Τότε, ἐπρόσπεσεν εἰς τὴν γέροντα Ἰωσήφ, καὶ ἐρώτησεν αὐτὸν λέγων: Διατι ὦ Ἄββὰ, ὅταν μὲν εἴμεθα μαζί σας, δὲν ἐψάλλετε, ἀφ' οὗ δὲ ἐφύγαμεν ἡμεῖς, τότε ἐψάλλετε; Καὶ διατι, τότε μὲν ἔμπροσθέν μας ἐπίνετε κρασί, τώρα δὲ ἔπιον τὸ νερόν σας, καὶ εἶναι ἀλμυρόν καὶ ἄποτον.

Εἰς ταῦτα ὁ Ἰωσήφ ἀπεκρίθη; Ἐκεῖνο μὲν τὸ ὀλίγον κρασί, τὸ ἐπίομεν διὰ τὴν ἀγάπην καὶ ἀντάμωσίν σου. Τούτο δὲ τὸ νερόν, εἶναι τὸ συνειθισμένον, ὅπου πίνουν οἱ ἀδελφοὶ πάντοτε. Ὅμοίως ἀπεκρίθη καὶ διὰ τὴν ψαλμωδίαν, ὅτι κατ' οἰκονομίαν τὴν ἔκρουσαν, διὰ νὰ μὴ φανοῦν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι. Ὅθεν μὲ τὰ λόγια ταῦτα, ἔκοψεν ἀπὸ τὸν Εὐλόγιον ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, καὶ τὸν ἐκατάπεισε νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὄχι ἐν ἀνθρωπαρεσκειᾷ. Ὁ δὲ Εὐλόγιος μεγάλως ὠφεληθεὶς, εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ: Ὅντως ἡ ἐργασία σας, ἐν ἀληθείᾳ ἐστίν. Ἔλεγον γὰρ περὶ τῶν τότε Σκητιωτῶν, ὅτι ἐὰν ἐγνώριζέ τινας τὴν ἀρετὴν τοῦς, δὲν εἶχον πλέον αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ ὡς ἀμαρτίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πίωρ.

Ψυχὴν Πίωρ πείραν ἀρεταῖς ἔχων,

Πίωρ ἀπήλθε ψυχικὸν λίπους γέμων.

Τὸν βίον τοῦτου τοῦ Ὁσίου Πίωρ ὄρα εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ὅπου θέλεις εὔρης, ὅτι οὗτος εἶχεν ἀδελφὴν κατὰ σάρκα, ἢ ὅποια ἠθέλησεν ἐπιπόνως νὰ τὸν ἰδῇ. Ὅθεν διὰ μεσιτείας, τόσον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ὅσον καὶ τῶν Πατέρων τῆς Σκήτews, παρεκινήθη ὁ Ὁσιος, καὶ ἐπήγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ. Σταθεὶς δὲ ἔξω ἀπὸ τὸ ὀσπήτιόν της, ἐσφάλισε τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ, καὶ λέγει πρὸς ἐκείνην: Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Πίωρ, λοιπὸν ἰδές μοι, ὅσον θέλεις. Παρακαλεσθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ νὰ ἔμβη μέσα εἰς τὸ ὀσπήτιόν της, δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ εὐχηθεὶς αὐτὴν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐστέκετο, ἀνεχώρησεν. Ἦτον δὲ ὁ Πίωρ οὗτος Αἰγύπτιος, καὶ ὅταν ἦτον νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀπετάξατο τῷ κόσμῳ, καὶ εὐγήκεν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ πατρός τοῦ, δοῦς λόγον καὶ ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Θεόν, νὰ μὴ ἰδῇ πλέον κανένα συγγενὴ τοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀλβανοῦ (Alban), πρωτομάρτυρος Ἀγγλίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νέου Ἱερομάρτυρος Παρθενίου, τοῦπικλὴν Παγκώστα, τοῦ Πατμίου καὶ κτίτορος τῆς ἐν τῇ νήσῳ Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Χριστοῦ ὁμολογῶν, Παρθένιε, κλῆσιν,

Εὐψύχως ἄρτι ἠθλησας, Πάτμου γέρας.

Οὗτος, ὁ καὶ καθηγούμενος χρηματίσας τῆς Μονῆς τοῦ Θεολόγου ἐν Πάτμῳ, γόνος ἦν ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῆς ἱερᾶς νήσου. Πλοίαρχος ὢν ἐμπορικῶν πλοίων, πρόσκαιρον πλοῦτον συνέλεξεν ἐκ τῶν πολυετῶν αὐτοῦ ταξιδίων ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ δὴ ἐν τῇ Ὀλλανδίᾳ. Βαρυνθεὶς ὁμως τὴν κοσμικὴν τύρβην, καὶ ποθήσας ἀόρευστον συλλέξει πλοῦτον, τὸν εἰς αἰῶνας διαμένοντα, κατετάγη εἰς τὴν μοναστικὴν τοῦ Θεολόγου ἀδελφότητα τῆς νησου, ἧς καὶ ποδηγέτης ἀπλανέστατος ἐξελέγη κοινῇ γνώμη καὶ ψήφῳ τῶν μελῶν αὐτῆς. Τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἅπαντα διὰ τὴν δόμησιν Μονῆς ἐν Πάτμῳ τῇ Ζωοδόχῳ Πηγῇ, ἦν περικαλλεστάτην ἀνέδειξε μοναζουσῶν μάνδραν.

Προσορμισθεὶς ποτε ὁ αὐτοκρατορικὸς τῶν μιαιῶν τῆς ἄγαρ ἐκγόνων εἰς Πάτμον στόλος παρετήρησεν ὁ αὐτοῦ ναύαρχος τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον τῆς Μονῆς μετὰ τῶν αὐτῆς ἐπάλλεων καὶ ὑποπτειθεὶς ὅτι ἡ ἀνέγερσις αὐτῶν προεδήλου ἐπαναστατικὴν

τῶν Πατρίων ἐπιθυμίαν διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ κτίτορος Παρθενίου, ὃν καὶ ἰταμῶς καὶ βιαίως ἐβασάνισεν. Ἔθεσεν πεπυρακτωμένον ἀγγεῖον ἐπὶ τῆς τιμίας αὐτοῦ κεφαλῆς, τῆς Χριστὸν ὁμολογούσης, καλάμους αἰχμητοὺς ἐνέπηξεν εἰς τοῦ αὐτοῦ δακτύλους, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐξόρουξε καὶ ζέον ἔλαιον ἐπέχυσεν ἐπὶ τῶν πληγῶν αὐτοῦ. Ἀφεθεὶς εἶτα ὁ μακάριος ὑπέκυψεν εἰς τὰ αὐτοῦ τραύματα μετὰ τι χρονικὸν διάστημα, τῇ 17ῃ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1629. Πανδήμως ἐτάφη ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ δομηθείσῃ Μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ πηγὴ ἐγένετο ἰάσεων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν πυρεσσόντων, τῶν αὐτῶ μετὰ πίστεως προσιόντων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων Ἰσαάκ, Κλήμεντος, Κυρίλλου, Νικήτα καὶ Νικηφόρου τῶν Ῥώσων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡδιὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Φωτὶ ἀστραπτόμενος, τῷ τρισηλίῳ ἔνδοξε Ἰσαυρε, Ἰννοκέντιε θεῖε, Φῆλιξ Ἑρμεία καὶ Περεγρῖνε σοφέ, σὺν Βασιλείῳ θαυμάτων λαμπρότησι, καταφωτίσατε τοὺς εὐφημοῦντας ἡμᾶς.

Ἀστέρες πολύφωτοι, ζόφον τῆς πλάνης μειοῦντες ὥφθητε, ἀθλοφόροι Κυρίου· διὸ ψυχὴν μου γνώμη τυφλώπτουσαν, θεογνωσίας φωτὶ καταλάμψατε, τῆς ἀγνωσίας ἀχλὺν ἀποδιώκοντες.

Νοσοῦσαν ἀνίατα, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἴασασθε, τὰ τοῦ σώματος πάθη, Μάρτυρες θεῖοι ἐξαφανίσατε, ὦ Περεγρῖνε Ἰσαυρε Βασίλειε, Φῆλιξ Ἑρμεία κλεινὸ καὶ Ἰννοκέντιε.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις, καὶ σωτηρία Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, Παρθενομήτορ διὰ χρηστότητα, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμᾶς λυτρωσάμενος, προγονικῆς ἀπειλῆς καὶ ἀποφάσεως.

Ὡδιὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ἠγλαῖσμένος κάλλεσι, μαρτυρίου θεόληπτε, καὶ κεκοσμημένος, τοῖς ἐξ ἄθλων στίγμασι, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδεδυμένος τῆς σῆς σφαγῆς, καὶ Ἰερωσύνης, καλλυνόμενος δόξῃ, παρέστης τῷ Κυρίῳ, ὃν ἀεὶ ἐκδυσώπει, κοσμησαὶ σωτηρίου, ἡμᾶς περιβολαίῳ.

Θανατωθεὶς ὁ δείλαιος, ἡδονῶν τῷ ἐκπτώματι, ἔρριμμα εἰς γῆν, θέαμα θρῆνων ἄξιον, πανένδοξε, Ἰσαυρε, νῦν ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεψον, δεῖξον ἐν ἐμοί, τὴν τῶν θαυμάτων σου χάριν, βροτῶν ιδέτω γένος, ὅτι σύμου προστάτης, καὶ σῶζεις ἐκ θανάτου, τοὺς σοὺς ἀχρεῖους δούλους.

Ἰερωσύνη πρότερον, κοσμηθεὶς ἱερώτατε, καὶ διακονήσας, εὐλαβῶς εἰς ὕστερον, αὐθαίρετον γέγονας, σὺ ἱερεῖον ἄμωμον, ἱερουργηθεὶς, Χριστῷ διὰ μαρτυρίου· διὸ κάμου τὸν ὕμνον, ὡς θυμίαμα Μάρτυς, προσκόμισον τῷ Κτίστῃ, καὶ σῶσόν με λιταῖς σου.

Θεοτοκίον

Ὁ τῶν φωστήρων κάλλεσιν, οὐρανὸν καλλωπίσας Θεός, ἄλλον οὐρανὸν σε, Θεοτόκε ἔδειξεν· ἐκ σοῦ γὰρ ὡς ἥλιος, ἐξανατείλας πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς θεογνωσίας, κατελάμπρυνε φέγγει· διὸ οὐδείς προστρέχων, ἐν σοὶ κατησχυμμένος, πορεύεται τῶν θείων, μὴ τυχῶν δωρεῶν σου.

Ὡιδή θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀξιωθείς, ἐκ Θεοῦ παναοίδιμε Ἰσαυρε, ἀποσοβεῖς, δαίμονας καὶ νόσους παντοδαπὰς, καὶ πειρασμοὺς καὶ θάνατον, πᾶσι τὰ αἰτήματα χορηγῶν· διὸ κάμοι παράσχου, εἰρήνην καὶ υἰεῖαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὁ θεῖος καὶ σεβάσμιός σου ναός, τὸ πολύτιμον ἅγιον σῶμά σου, ὡς θησαυρόν, ἔχων ἀναφαίρετον τοὺς πιστοὺς, καταπλουτίζει πάντοτε, ταῖς τῶν χαρισμάτων διανομαῖς· διὸ καγὼ τῶν θείων, τύχοιμι δωρεῶν σου, ὁ προσφυγῶν τῷ θείῳ τάφῳ σου.

Ἴδου Μάρτυς Κυρίου καλῶς καμών, τὸν μισθὸν ἐκομίσω τῶν πόνων σου. Πρόστηθι οὖν, πάντοτε θεόφρον τοῦ σοῦ λαοῦ, τὴν σὴν πατρίδα φύλαττε, σῶζε τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστῶς, καὶ βράβευσον εἰρήνην, πάση τῇ οἰκουμένῃ, κάμοῦ τοῦ σοῦ οἰκέτου μέμνησο.

Θεοτοκίον

ὑπέρφωτε νεφέλη Μήτηρ Θεοῦ, τοὺς ἡμῖν πολεμοῦντας πολέμησον, τῇ κραταιᾷ, καὶ παντοδυνάμῳ σου δεξιᾷ, τοῖς ἐν ἀνάγκαις πρόστηθι, τῶν ἀδικουμένων ἀντιλαβοῦ, πταισμάτων λυτρουμένη, ταῖς σαῖςικετηρίαῖς· ὅσα γὰρ θέλεις πάντα δύνασαι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὁρῶν σου τὸ ἀήττητον, Μεγαλομάρτυς Ἰσαυρε, ὁ τύραννος πρὸς πλειόνων, βασάνων πεῖραν ἐχώρεις, ὃν καταπτύσας χάριτι, Χριστοῦ οὐπερ ἐνήθλησας, μέχρι θανάτου πάνσοφε· διὸ καὶ ναῦ στεφηφόρος, συμβασιλεύεις τῷ Κτίστῃ.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον ὄντως ἐγένου, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Αἶνοι. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε, συνδραμοῦσαι πανδημεῖ, πάσαι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, αἱ μὲν ἐπόμεναι, αἱ δὲ προηγούμεναι, δεῦτε προπέμψατε, ἀπὸ γῆς εἰς οὐράνια, τὸν θεῖον ὀπλίτην, τοῦ Χριστοῦ τὸν Μάρτυρα, τὸν θεῖον Ἰσαυρον, ἥκει, μεθ' ἡμῶν γὰρ ἀπάντων, ἵνα συγχορεύει καὶ ψάλλει· δόξα σοι Τριάς Θεὲ Τρισάγιε. (Δίς)

Δεῦτε, συνελθόντες εὐκλεῶς, ἅπας διακόνων ὁ δῆμος, ἔνδοξε στέφανε, Ἅγιε Λαυρέντιε, Εὐπλε αἰδίμει, ὑπαντήσατε χαίροντες, Ἰσαυρον τὸν θεῖον, Ἱεροδιάκονον καὶ ὑποδέξασθε, ὅπου, αἰ μοναὶ ὑμῶν πάντων, ἦκει γὰρ ὑμῖν συσκηνώσαι, ὅπου Βασιλεία ἡ ἀνέσπερος.

Δεῦτε, ὁ χριστῶνυμος λαός, δεῦτε καὶ κροτήσωμεν ἅμα, δεῦτε συγχαρήτε, Ἰσαυρος ὁ ἔνδοξος, τῶν Ἀθηναίων βλαστός, τὴν κατείφην ἔλυσεν, ἢ πρὶν ἡμᾶς εἶχεν, καὶ εἰς τὸ φαιδρότερον πάντα μετείνηκεν, ἤδη γὰρ νικᾷ τὰ βελτίω, ἤδη εἰς αὐτῶν κατεπόθη, ἐναποπνιγεῖς τοῖς τούτου αἵμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Συγχαρήται ἡμῖν ἅπασαι αἰ τῶν Μαρτύρων χοροστασίαι, στρατιώτης γὰρ Χριστοῦ, καὶ τῆς πίστεως προστάτης, ὁ πάνσοφος διάκονος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν ἡμέρᾳ, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει· ὅθεν καταχρέως εὐφημοῦντος, αὐτὸν βοήσωμεν· φύλαξον ἡμᾶς ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, ἔνδοξε Ἰσαυρε μακάριε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Σήμερον τοῦ φωτὸς ὁ λύχνος, προοδοποιεῖται τὴν ἔλευσιν Θεοῦ τοῦ Λόγου ὡς ἀστήρ φαινός. Σήμερον Ζαχαρίας γλῶτταν ἐτράνωσε, σιωπὴν ἐξασκήσας, Ἀγγέλου προστάξαντος· ἔπρεπε γὰρ οὕτω, τὸν πατέρα τῆς φωνῆς, μὴ σιωπὴν φυλάττειν, προελθούσης ἐκ γαστρὸς στείρωτικῆς, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου τὴν λύτρωσιν εὐαγγελιζομένης, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Ἐφερεις βασάνους ὑπὲρ Χριστοῦ, παρὰ τῶν τυράννων, ἱερώτατε Ἀθλητά· ὅθεν ὁ Δεσπότης, ἐμείψατό σε Μάρτυς, χαρίσμασι παντοίοις, Ἅγιε Ἰσαυρε.

Ἀπὸ σῶν αἱμάτων ἀθλητικῶν, αὔρας μυριπνόους, αἰσθανόμενοι ἐν τῷ σῷ, Ἰσαυρε τεμένει, λαμβάνομεν ἰάσεις, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· ὅθεν τιμῶμέν σε.